

РЕШЕНИЕ

№ 480

гр. Пловдив, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разгледа докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20235300500202 по описа за 2023 година
Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба от С. Ю. Г., чрез адв.В. Н. Ц., АК-Пловдив против Решение № 4134/ 07.12.2022г. постановено по гр.д.№ 10648/2021г. по описа на ПРС – XIX гр.с., с което жалбоподателят е осъден да заплати на “ИТД” ЕООД, ЕИК 115032923 със, представлявано от Управителя И. Д. сумата от 978,61 лв., получена без основание, с оглед прекратяване на трудово правоотношение между страните, ведно със законната лихва върху претендираната главница от датата на завеждане на исковата молба 28.06.2021 г. до окончателно изплащане, както и сумата от 450 лв. за разноси. Постановеното решение се обжалва като незаконосъобразно и се иска неговата отмяна, по съображения за неправилно възприета от районния съд фактическа обстановка и правните изводи въз основа на нея по съображенията, че в настоящия случай е налице основание за изплащането на процесната сума - по трудов договор, по смисъла на ТР № 79/1965г. на ОСГК на ВКС, на което жалбоподателят се позовава; счита се, че процесният случай

попада във втората хипотеза на чл.271, ал.1 КТ – жалбоподателят е очаквал да получи суми от работодателя си като безспорен факт, извършва се също така позоваване на ТР № 79/ 1965г. на ОСГК на ВКС в насока наличието на достатъчност получателят да е имал съзнанието за него да съществува право да получи сумите, за да отпадне за него задължението да ги върне. Счита се обжалваното решение е в разрез с посочена от жалбоподателя съдебна практика. Претендира се присъждане на деловодни разноси по настоящото производство, вкл. заплатено адв.възнаграждение.

Постъпил е писмен отговор от въззиваемото дружество „ИТД“ ЕООД, чрез пълномощника си адв.В. С., в който жалбата се оспорва като неоснователна , по изложени съображения, вкл. чрез анализ на понятието добросъвестен работник или служител, който не е знаел за липсата на правно основание за получаване на съответните суми, в каквата насока са развити допълнителни съображения.

Жалбата изхожда от надлежна страна, насочена е против подлежащ на обжалване съдебен акт, подадена е в преклузивния срок по чл.259, ал.1 ГПК, поради което явява се процесуално допустима.

Ищецът “ИТД” ЕООД, в качеството на работодател на ответника С. Ю. Г. от гр.Пловдив е сезирал съда с предявен по чл.271, ал.1 във вр. с чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД иск за връщане на получена от ответника сума в размер на 978,61 лева, преведена по сметка на същия като трудово възнаграждение при изначална липса на основание поради обстоятелството, че ответникът не е работил през м.март 2021г., а на 15.03.2021г. трудовото му правоотношение било прекратено. За процесния м.март 2021г. на ответника е следвало да се преведе сумата в размер на 182, 95 лв, съставляваща сбор от дължимо обезщетение за 2 дни неизползван платен годишен отпуск и 1 ден болничен общо заболяване след удържане на ДДФЛ и осигуровки, но е бил преведена сумата от 1 161,56 лв, поради което за разликата от 182,95 лв до посочената сума, се претендира връщането ѝ като недължима на ответника. Представена е Заповед №16/ 15.03.2021г. за прекратено ТПО на основание чл.71, ал.1 КТ, мотивирана относно причините за прекратяването на ТД без предизвестие преди изтичане на срок за изпитване, уговорен в полза на работодателя поради постъпила молба от страна на работника. Ангажирана е ССЧЕ, в която е констатирана постъпила молба от ответника, както и изчислени

размерите на сумите за дължими на същия обезщетения за неползван платен годишен отпуск и болничен за 1 ден при удържки за осигуровки и ДОД, в размер на тези посочени в ИМ. Констатиран е също извършения по сметка на ответника превод на общата сума от 1161,56 лв, а с НП последният бил уведомен за погрешно преведена сумата от 978,61 лв поради техническа грешка и покана за нейното връщане.

С ОИМ ищецът е оспорил предявения иск с навеждане на обстоятелствата, че след прекратяване на ТПО с ищеца същият е знаел, че по сметката му трябва да постъпят суми за заработено трудово трудово възнаграждение и обезщетения и след проверка в банковата му сметка установил, че му е преведена общата сума от 1 161,56 лева, поради което на същото правно основание по чл.271, ал.1 КТ е възразено, че сумата се явява получена добросъвестно, поради което не следва нейното връщане. В идентична насока са и възраженията на ответника с въззивната жалба, позовавайки се на ТР № 79 от 1965г. на ОСГК и съдебна практика във връзка с изследване на въпроса за добросъвестността като оборима презумпция, за която носи доказателствена тежест ищеца.

С постановеното решение районният съд е уважил иска като основателен като е прието, че претендираната разлика от 182,95 лв до 1 161,56 лв е неоснователно получена сума от ответника съобразно ТР 79/1965 г на ОСГК, според което освобождаването от връщане на неправилно получени суми се обуславя единствено от субективното отношение на получателя към основанията за получаване на сумите, т.е. дали е имал съзнание, че за него съществува право да ги получи независимо дали то е погрешно. Въззивният съд възприема фактическият и правен извод на първоинстанционния съд като правилен вкл. при приложение на ТР № 79/1965г. на ОСГК на ВКС.

Действително безспорен факт е, както се сочи във въззивната жалба, че ответникът е очаквал да получи суми след прекратяване на ТД, каквито е и получил за болничен и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, последното което се дължи винаги при прекратяване на трудовото правоотношение. Не се явява безспорен факта обаче наличието на правно основание за начисляване и изплащане на трудово възнаграждение за процесния месец, доколкото ТПО е било прекратено по инициатива на ответника с негова молба. Следователно в негова доказателствена тежест на

основание чл.154, ал.1 ГПК като положителен факт е заявяване на обстоятелства относно периода и факта на престиран труд и тяхното установяване като основание за очаквано получаване на възнаграждение за това, съставляващо добросъвестност като субективно отношение към наличието на правно основание за получаване на процесната сума. В тази насока е и приетото в Решение № 791 / 17.01.2011г. по гр.д.№ 271/ 2010г. на III ГО относно разпределението на доказателствената тежест в правния спор на основание чл.271, ал.1 КТ, при който важи общият принцип, че всеки доказва твърденията си, доколкото плащането на недължимо възнаграждение е плащане на нещо при начална липса на основание. Приема се, че добросъвестен е този работник или служител, който не е знаел за липсата на правно основание за получаване на съответните суми, като в настоящия казус за твърдението за наличието на заработени принципно дни в процесния месец март 2021г. не са ангажирани доказателства, поради което да се приеме за доказан принципно фактът за наличие на основание за плащане на суми по трудово правоотношение, при което грешката не засяга основанието за плащане, а размера на изплатените суми. При тези обстоятелства можа да се приложи презумпцията за добросъвестност по смисъла на чл.271, ал.1 КТ като субективно отношение на работника или служителя, представляващо незнание за липса на основание за получаване на цялата сума в изплатения ѝ размер от работодателя.

С оглед на това въззивният съд намира жалбата за неоснователна, а обжалваното решение ще се потвърди като правилно.

На основание чл.78, ал.1 ГПК на ищеца следва да се присъдят направените за настоящата инстанция разноси по списък по чл.80 ГПК в размер на 300 лева за адв.възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1, пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 4134/ 07.12.2022г. постановено по гр.д.

№ 10648/2021г. по описа на Пловдивски районен съд – XIX гр.с.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280,
ал.3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____